TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2014. gada 4. decembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Konkurence — LESD 101. pants — Materiālā piemērošanas joma — Darba koplīgums — Noteikums, kurā paredzētas minimālās likmes pašnodarbinātiem pakalpojumu sniedzējiem — "Uzņēmuma" jēdziens — "Darba ņēmēja" jēdziens

Lieta C-413/13

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, *ko Gerechtshof te 's-Gravenhage* (Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2013. gada 9. jūlijā un kas Tiesā reģistrēts 2013. gada 22. jūlijā, tiesvedībā

FNV Kunsten Informatie en Media

pret

Staat der Nederlanden .

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*] (referents), tiesneši E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], E. Levits, M. Bergere [*M. Berger*] un S. Rodins [*S. Rodin*],

ģenerāladvokāts N. Vāls [*N. Wahl*],

sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 18. jūnija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *FNV Kunsten Informatie en Media* vārdā – *R. Duk*, *advocaat*,

— Nīderlandes valdības vārdā – *M. K. Bulterman* un *J. Langer*, pārstāvji,

— Čehijas Republikas valdības vārdā – *M. Smolek*, *J. Vláčil* un *T. Müller*, pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā – *F. Ronkes Agerbeek* un *P. J. O. Van Nuffel*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2014. gada 11. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt LESD 101. panta 1. punktu.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp arodbiedrību apvienību *FNV Kunsten Informatie en Media* (turpmāk tekstā – "*FNV*") un *Staat der Nederlanden* par analīzes dokumenta, kurā *Nederlandse Mededingingsautoriteit* (Nīderlandes Konkurences iestāde, turpmāk tekstā – "*NMa*") secināja, ka darba koplīguma norma, kas attiecas uz pašnodarbināto minimālajām likmēm, nav izslēgta no LESD 101. panta 1. punkta piemērošanas jomas, pamatotību.

Atbilstošās tiesību normas

3 Likuma par darba koplīgumiem (*Wet op de collectieve arbeidsovereenkomst*) 1. pantā ir paredzēts:

"1. Darba koplīgums ir līgums, kuru noslēguši viens vai vairāki darba devēji vai viena vai vairākas darba devēju apvienības ar pilnu tiesībspēju un viena vai vairākas darbinieku apvienības ar pilnu tiesībspēju, kas galvenokārt vai vienīgi nosaka darba līgumu sakarā ievērojamos darba apstākļus.

2. Tas var attiekties arī uz uzņēmuma līgumiem. Šī likuma noteikumi par darba līgumiem, darba devējiem un darbiniekiem tādā gadījumā ir piemērojami *mutatis mutandis*."

4 Konkurences likuma (*Mededingingswet*, turpmāk tekstā – "*Mw*") 6. panta 1. punktā, kura formulējums atbilst LESD 101. panta 1. punkta formulējumam, noteikts:

"Visi sadarbības vai koncentrācijas rakstura nolīgumi starp uzņēmumiem, uzņēmumu apvienību lēmumi un saskaņota rīcība starp uzņēmumiem, kuru rezultātā tiek kavēta, ierobežota vai traucēta konkurence Nīderlandes tirgū vai tā daļā, ir aizliegti."

5 Saskaņā ar *Mw* 16. panta a) apakšpunktu:

"6. panta 1. punkts neattiecas uz:

a) darba koplīgumu atbilstīgi Likuma par darba koplīgumiem 1. panta 1. punktam."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

6 Kā izriet no lietas materiāliem, pašnodarbinātiem pakalpojumu sniedzējiem Nīderlandē ir tiesības pievienoties jebkurai arodbiedrību, darba devēju vai profesionālai apvienībai. Tādējādi saskaņā ar Likuma par darba koplīgumiem darba devēju federācijas un darba ņēmēju organizācijas var noslēgt darba koplīgumu ne vien darba ņēmēju vārdā un labā, bet arī pašnodarbinātu pakalpojumu sniedzēju, kuri ir šo organizāciju biedri, vārdā un labā.

7 2006. un 2007. gadā *FNV* un darba ņēmēju apvienība *Nederlandse toonkunstenaarsbond* (Nīderlandes skatuves mākslinieku apvienība), no vienas puses, un darba devēju apvienība *Vereniging van Stichtingen Remplaçanten Nederlandse Orkesten* (Nīderlandes Orķestru aizstājēju fondu federācija), no otras puses, noslēdza mūziķu, kas aizstāj orķestru locekļus (turpmāk tekstā – "aizstājēji"), darba koplīgumu.

8 Šajā koplīgumā tika it īpaši noteiktas minimālās likmes, kādas ir jāsaņem ne vien aizstājējiem, kuri ir noslēguši darba līgumu (turpmāk tekstā – "aizstājēji darbinieki"), bet arī aizstājējiem, kuri savu darbu veic saskaņā ar uzņēmuma līgumu un kuri netiek uzskatīti par "darba ņēmējiem" paša koplīguma izpratnē (turpmāk tekstā – "pašnodarbinātie aizstājēji").

9 It īpaši šī koplīguma 5. pielikumā bija paredzēts, ka pašnodarbinātiem aizstājējiem maksā vismaz aizstājējiem darbiniekiem paredzēto mēģinājuma un koncertlikmi, tai pieskaitot 16 %.

10 2007. gada 5. decembrī *NMa* publicēja analīzes dokumentu, kurā tā atzina, ka darba koplīguma norma, kurā paredzētas minimālās likmes pašnodarbinātiem aizstājējiem, nav izslēgta no *Mw* 6. panta un EKL 81. panta 6. punkta piemērošanas jomas sprieduma *Albany* (C-67/96, EU:C:1999:430) izpratnē. *NMa* uzskatīja, ka darba koplīguma, kurā reglamentēti uzņēmuma līgumi, juridiskais raksturs izmainās un tas iegūst starpprofesionāla nolīguma īpašības, ja no arodbiedrību puses par to sarunas risina organizācija, kura šajā ziņā darbojas nevis kā darba ņēmēju apvienība, bet gan kā pašnodarbināto apvienība.

11 Pēc šīs nostājas pieņemšanas darba devēju apvienība *Vereniging van Stichtingen Remplaçanten Nederlandse Orkesten* un darba ņēmēju apvienība *Nederlandse toonkunstenaarsbond* uzteica darba koplīgumu un atteicās noslēgt jaunu darba koplīgumu, kurā būtu ietverta norma par minimālajām likmēm pašnodarbinātiem aizstājējiem.

12 *FNV* cēla prasību *Rechtbank Den Haag* (Hāgas iecirkņa tiesa), kurā tā lūdza, pirmkārt, nospriest, ka Nīderlandes un Savienības konkurences tiesībās nav aizliegts darba koplīguma noteikums, ar kuru darba devējam attiecībā ne vien aizstājējiem darbiniekiem, bet arī pašnodarbinātiem aizstājējiem ir jāpiemēro paredzētās minimālās likmes, un, otrkārt, piespriest Nīderlandes valstij labot analīzes dokumentā pausto nostāju.

13 *Rechtbank Den Haag*, kas izskatīja šo lietu, norādīja, ka ar šādu tiesību normu netiek izpildīts viens no diviem kumulatīviem nosacījumiem, kas ļauj izvairīties no Savienības konkurences tiesību normu piemērošanas spriedumu *Albany* (EU:C:1999:430), *Brentjens'* (no C-115/97 līdz C-117/97, EU:C:1999:434), *Drijvende Bokken* (C-219/97, EU:C:1999:437) un *van der Woude* (C-222/98, EU:C:2000:475) izpratnē. *Rechtbank Den Haag* uzskatīja, ka šajā tiesību normā paredzētajai likmei, pirmkārt, ir jāizriet no sociālā dialoga un jābūt noslēgtai kā darba koplīgumam starp darba devēju un darba ņēmēju organizācijām un, otrkārt, tai tieši jāsekmē darba ņēmēju darba apstākļu uzlabošana. Šajā gadījumā ar attiecīgo normu netiekot tieši sekmēta darba ņēmēju darba apstākļu uzlabošana. Šī iemesla dēļ *Rechtbank Den Haag* noraidīja *FNV* prasību, pat nepārbaudot, vai ir izpildīts pirmais šajā judikatūrā prasītais nosacījums par to, ka attiecīgajai normai pēc sava rakstura ir jāizriet no sociālā dialoga.

14 *FNV* par šo spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību *Gerechtshof te 's-Gravenhage* (Hāgas apelācijas tiesa), izvirzot vienu vienīgu pamatu par to, vai LESD 101. panta 1. punktā paredzētais konkurenci ierobežojošo nolīgumu aizliegums ir piemērojams tādai darba koplīguma normai, kurā paredzētas minimālās likmes, kas maksājamas pašnodarbinātiem pakalpojumu sniedzējiem, kuru darba devēja labā veic tādu pašu darbību kā šī darba devēja darbinieki.

15 Šīs prasības ietvaros minētā tiesa, lai gan provizoriski kvalificējusi pašnodarbinātos aizstājējus kā "uzņēmējus" tāpēc, ka viņu ienākumi ir atkarīgi no pasūtījumiem, kurus viņi patstāvīgi ir ieguvuši aizstājēju tirgū, tāpēc, ka viņi konkurē ar pārējiem aizstājējiem, un tāpēc, ka viņiem ir jāiegulda mūzikas instrumentos, tomēr norādīja, ka pamatlietas iznākums skaidri neizriet ne no Līguma, ne no Tiesas judikatūras.

16 Šādos apstākļos *Gerechtshof te 's-Gravenhage* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Savienības konkurences tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka darba koplīguma, kas noslēgts starp darba devēju un darba ņēmēju apvienībām, noteikums, kurā ir paredzēts, ka pašnodarbinātām personām, kuras uz uzņēmuma līguma pamata dara darba devējam to pašu darbu, ko darba

ņēmēji, uz kuriem attiecas darba koplīgums, ir jāsaņem konkrēts minimālais atalgojums, neietilpst LESD 101. panta piemērošanas jomā, konkrēti pamatojoties uz to, ka šāds noteikums ir darba koplīgumā?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noraidoša, vai šis noteikums neietilpst LESD 101. panta piemērošanas jomā gadījumā, ja šis noteikums (arī) ir paredzēts, lai uzlabotu darba apstākļus tiem darba ņēmējiem, uz kuriem attiecas darba koplīgums, un vai tādēļ ir būtiski, vai darba apstākļi tiek uzlaboti tieši vai tikai netieši?"

Par Tiesas kompetenci

17 Ievadam jāpārbauda, vai Tiesai ir kompetence atbildēt uz uzdotajiem jautājumiem. Kā savā lēmumā par prejudiciālo jautājumu uzdošanu norādījusi *Gerechtshof te 's-Gravenhage*, nolīgums, par kuru ir runa pamatlietā, attiecas uz pilnībā iekšēju situāciju un neietekmē tirdzniecību starp dalībvalstīm. Tādējādi LESD 101. pants strīdam pamatlietā nav piemērojams.

18 Šajā ziņā jāatzīst, ka Tiesa vairākkārt ir atzinusi, ka tās kompetencē ir lemt par lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu, kuri attiecas uz Savienības tiesību normām, situācijās, kurās pamatlietas fakti neietilpst Savienības tiesību tiešas piemērošanas jomā, bet kurās minētās tiesību normas tomēr ir padarītas piemērojamas valsts tiesību aktos, kuros pilnībā iekšējas situācijas tiek risinātas tāpat, kā tas darīts Savienības tiesībās. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šādos gadījumos pastāv skaidra Eiropas Savienības interese, lai nolūkā izvairīties no turpmākām atšķirībām interpretācijā no Savienības tiesībām aizgūtās tiesību normas vai jēdzieni tiktu interpretēti vienveidīgi, neatkarīgi no apstākļiem, kādos tie jāpiemēro (spriedums *Allianz Hungária Biztosító* u.c., C-32/11, EU:C:2013:160, 20. punkts).

19 Attiecībā uz šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu jānorāda, ka *Mw* 6. panta 1. punktā ir pārņemts būtiskais LESD 101. panta 1. punkta saturs. Turklāt no lēmuma par prejudiciālo jautājumu uzdošanu izriet, ka Nīderlandes likumdevējs ir *expressis verbis* vēlējies saskaņot valsts konkurences tiesības ar Savienības konkurences tiesībām, paredzot, ka *Mw* 6. panta 1. punkts jāinterpretē stingri atbilstoši LESD 101. panta 1. punktam.

20 Šādos apstākļos jāsecina, ka Tiesai ir kompetence atbildēt uz uzdotajiem jautājumiem, pat ja LESD 101. panta 1. punkts tieši nereglamentē situāciju pamatlietā.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

21 Ar abiem jautājumiem, kas jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Savienības tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka tāds darba koplīguma noteikums, kurā paredzētas minimālās likmes pašnodarbinātiem pakalpojumu sniedzējiem, kuri ir biedri kādā no darba ņēmēju apvienībām, kas ir koplīguma līgumslēdzēja puse, un kuri saskaņā ar uzņēmuma līgumu darba devējam dara to pašu darbu, ko šī darba devēja darbinieki, neietilpst LESD 101. panta 1. punkta piemērošanas jomā.

22 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai gan koplīgumiem starp darba devējus un darba ņēmējus pārstāvošajām organizācijām ir raksturīgi atsevišķi konkurences ierobežojumi, tomēr sociālās politikas mērķu, ko vēlas panākt ar šādu nolīgumu palīdzību, nozīme tiktu būtiski mazināta, ja uz sociālajiem partneriem attiektos LESD 101. panta 1. punkts, kad tie kopīgi cenšas veikt pasākumus, lai uzlabotu darba un nodarbinātības apstākļus (skat. spriedumus *Albany*, EU:C:1999:430, 59. punkts; *International Transport Workers' Federation* un *Finnish Seamen's Union*, C-438/05, EU:C:2007:772, 49. punkts, kā arī *3F*/Komisija, C-319/07 P, EU:C:2009:435, 50. punkts).

23 Tādējādi Tiesa ir nospriedusi, ka nolīgumi, kas ar šādiem mērķiem ir noslēgti kolektīvo pārrunu ietvaros starp sociālajiem partneriem, to rakstura un mērķa dēļ ir jāuzskata par tādiem, uz kuriem neattiecas LESD 101. panta 1. punkts (skat. spriedumus *Albany*, EU:C:1999:430, 60. punkts; *Brentjens'*, EU:C:1999:434, 57. punkts, *Drijvende Bokken*, EU:C:1999:437, 47. punkts; *Pavlov* u.c., no C-180/98 līdz C-184/98, EU:C:2000:428, 67. punkts; *van der Woude*, EU:C:2000:475, 22. punkts, kā arī *AG2R Prévoyance*, C-437/09, EU:C:2011:112, 29. punkts).

24 Pamatlietā attiecīgais nolīgums tika noslēgts starp darba devēju organizāciju un jaukta sastāva darba ņēmēju organizācijām, kuras atbilstoši valsts tiesībām risināja sarunas ne vien par aizstājējiem darbiniekiem, bet arī par pašnodarbinātajiem aizstājējiem, kas bija to biedri.

25 Tādējādi jāpārbauda, vai šāda nolīguma raksturs un mērķis ļauj to noslēgt minēto kolektīvo sarunu starp sociālajiem partneriem ietvaros un vai tie ir pamats daļā, kas attiecas uz pašnodarbināto aizstājēju minimālajam likmēm, to izslēgt no LESD 101. panta 1. punkta piemērošanas jomas.

26 Attiecībā uz, pirmkārt, šī nolīguma raksturu no iesniedzējtiesas secinājumiem izriet, ka tas ir ticis noslēgts darba koplīguma formā. Šis nolīgums tomēr konkrēti attiecībā uz tā 5. pielikumā ietverto normu par minimālajām likmēm ir sarunu starp darba devēju organizāciju un darba ņēmēju organizācijām, kuras pārstāv arī tādu pašnodarbināto aizstājēju intereses, kuri sniedz pakalpojumus orķestriem, pamatojoties uz uzņēmuma līgumu, rezultāts.

27 Šajā ziņā jāatzīst, ka, lai gan minētie aizstājēji, par kuriem ir runa pamatlietā, veic tādu pašu darbību kā darba ņēmēji, tie principā ir "uzņēmēji" LESD 101. panta 1. punkta izpratnē, jo viņi par atlīdzību piedāvā savus pakalpojumus attiecīgajā tirgū (spriedums *Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas*, C-1/12, EU:C:2013:127, 36. un 37. punkts) un veic savu darbību kā neatkarīgi saimnieciskās darbības subjekti attiecībā pret saviem pilnvarotājiem (skat. spriedumu *Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio*, C-217/05, EU:C:2006:784, 45. punkts).

28 No tā izriet, kā savu secinājumu 32. punktā norādījis arī ģenerāladvokāts un savā analīzes dokumentā – *NMa*, ka, ciktāl darba ņēmējus pārstāvoša organizācija risina sarunas šo pašnodarbināto pakalpojumu sniedzēju vārdā un labā, tā nerīkojas kā arodbiedrība un tādējādi kā sociālais partneris, bet faktiski darbojas kā uzņēmumu apvienība.

29 Jāpiebilst arī, ka, lai gan Līgumā ir paredzēts sociālais dialogs, tomēr tajā nav paredzēta neviena tiesību norma, kas, tāpat kā LESD 153. un 155. pants, kā arī nolīguma par sociālo politiku (OV 1992, C 191, 91. lpp.) 1. un 4. punkts, mudinātu pašnodarbinātos pakalpojumu sniedzējus iedibināt šādu dialogu ar darba devējiem, kuriem viņi sniedz pakalpojumus, pamatojoties uz uzņēmuma līgumu, un tādējādi noslēgt ar šiem darba devējiem koplīgumus, lai uzlabotu savus nodarbinātības un darba apstākļus (pēc analoģijas skat. spriedumu *Pavlov* u.c., EU:C:2000:428, 69. punkts).

30 Šādos apstākļos no tā izriet, ka tāds darba koplīguma noteikums kā pamatlietā, ciktāl to ir noslēgusi darba ņēmēju organizācija tādu pašnodarbināto pakalpojumu sniedzēju, kuri ir tās biedri, vārdā un labā, nav kolektīvo sarunu starp sociālajiem partneriem rezultāts un tā rakstura dēļ nav izslēdzams no LESD 101. panta 1. punkta piemērošanas jomas.

31 Šis secinājums tomēr nevar būt šķērslis tam, lai šāds darba koplīguma noteiktums varētu tikt arī uzskatīts par sociālā dialoga rezultātu gadījumā, ja minētie pakalpojumu sniedzēji, kuru vārdā un labā arodbiedrība ir risinājusi sarunas, faktiski ir "neīsti pašnodarbinātie", proti, pakalpojumu sniedzēji, kuri ir darba ņēmēju situācijai pielīdzināmā situācijā.

32 Kā uzsvēris ģenerāladvokāts savu secinājumu 51. punktā un *FNV*, Nīderlandes valdība un Eiropas Komisija tiesas sēdē, mūsdienu ekonomikā ne vienmēr ir viegli noteikt atsevišķu pašnodarbināto pakalpojumu sniedzēju, tādu kā aizstājēji pamatlietā, uzņēmēju statusu.

33 Attiecībā uz pamatlietu jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, pirmkārt, pakalpojumu sniedzējs var zaudēt savu patstāvīgā tirgus dalībnieka un tādējādi uzņēmēja statusu, ja tas savu darbību tirgū nenosaka neatkarīgi, bet ir pilnībā atkarīgs no pilnvarotāja, jo tas neuzņemas nekādus finanšu vai komerciālos riskus, kas ir saistīti ar šī pilnvarotāja saimniecisko darbību, un darbojas kā pilnvarotāja uzņēmumā integrēta palīgiestāde (šajā ziņā skat. spriedumu *Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio*, EU:C:2006:784, 43. un 44. punkts).

34 Otrkārt, "darba ņēmēja" jēdziens Savienības tiesību izpratnē ir jānosaka, pamatojoties uz objektīviem kritērijiem, kas raksturo darba attiecības, ņemot vērā attiecīgo personu tiesības un uzdevumus. Šajā ziņā pastāvīgajā judikatūrā noteikts, ka darba attiecību raksturīga iezīme ir tā, ka persona noteiktu laiku citas personas labā un tās vadībā sniedz pakalpojumus, pretī saņemot darba samaksu (skat. spriedumus *N.*, C-46/12, EU:C:2013:97, 40. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī *Haralambidis*, C-270/13, EU:C:2014:2185, 28. punkts).

35 No šī viedokļa Tiesa jau ir precizējusi, ka kvalifikācija par "pašnodarbinātu personu" valsts tiesībās neizslēdz, ka persona ir jākvalificē kā "darba ņēmējs" Savienības tiesību izpratnē, ja tās neatkarība ir tikai fiktīva, tādējādi slēpjot darba attiecības (šajā ziņā skat. spriedumu *Allonby*, C-256/01, EU:C:2004:18, 71. punkts).

36 No tā izriet, ka "darba ņēmēja" statusu Savienības tiesību izpratnē nevar ietekmēt tas, ka persona ir pieņemta darbā kā pašnodarbināts pakalpojumu sniedzējs atbilstoši valsts tiesībām finansiālu, administratīvu vai organizatorisku iemeslu dēļ, ja šī persona darbojas sava darba devēja vadībā it īpaši attiecībā uz iespēju izvēlēties savu darba grafiku, vietu un saturu (skat. spriedumu *Allonby*, EU:C:2004:18, 72. punkts), neuzņemas daļu šī darba devēja komerciālo risku (spriedums *Agegate*, C-3/87, EU:C:1989:650, 36. punkts) un laikā, kurā ilgst darba attiecības, ir integrēta minētā darba devēja uzņēmumā, veidojot ar to ekonomisku vienību (skat. spriedumu *Becu* u.c., C-22/98, EU:C:1999:419, 26. punkts).

37 Šo principu gaismā, lai pašnodarbinātos aizstājējus varētu kvalificēt nevis kā "darba ņēmējus" Savienības tiesību izpratnē, bet gan kā patiesus "uzņēmumus" šo tiesību izpratnē, iesniedzējtiesai tādējādi jāpārliecinās, ka papildus to uzņēmuma līguma juridiskajam raksturam šie aizstājēji nav šī sprieduma 33.–36. punktā minētajos apstākļos un it īpaši līgumisko attiecību pastāvēšanas laikā viņi ar attiecīgo orķestri neatrodas pakļautības attiecībās, tādējādi tiem esot lielākai autonomijai un elastīgumam nekā ir darba ņēmējiem, kuri veic šo pašu darbu, attiecībā uz darba grafika un uzticēto uzdevumu, proti, mēģinājumu un koncertu, izpildes vietu un kārtību.

38 Attiecībā uz, otrkārt, darba koplīguma, par kuru ir runa pamatlietā, mērķi jāatzīst, ka analīze, pamatojoties uz šī sprieduma 22. un 23. punktā atgādināto judikatūru, šajā jautājumā ir pamatota tikai tad, ja iesniedzējtiesai aizstājēji, par kuriem ir runa pamatlietā, būtu jākvalificē nevis kā "uzņēmumi", bet gan kā "neīsti pašnodarbinātie".

39 Ar šo precizējumu jānorāda, ka ar darba koplīguma 5. pielikuma noteikumu izveidotā minimālo likmju sistēma tieši sekmē minēto aizstājēju, kas kvalificēti kā "neīsti pašnodarbinātie", nodarbinātības un darba apstākļu uzlabošanu.

40 Šāda sistēma ne vien šiem pakalpojumu sniedzējiem nodrošina augstāku pamatatalgojumu salīdzinājumā ar to, kāds tiem būtu bijis, ja šis noteikums nepastāvētu, bet arī, kā konstatējusi iesniedzējtiesa, ļauj sniegt ieguldījumu pensiju apdrošināšanā, kas atbilst dalībai darba ņēmējiem paredzētajā pensiju sistēmā, tiem nodrošinot nepieciešamos līdzekļus, lai nākotnē iegūtu noteikta līmeņa pensiju.

41 Līdz ar to darba koplīguma noteikums, ciktāl tajā tiek paredzētas minimālās likmes pakalpojumu sniedzējiem, kas ir "neīsti pašnodarbinātie", tā rakstura un mērķa dēļ nevar tikt iekļauts LESD 101. panta 1. punkta piemērošanas jomā.

42 Līdz ar to, ņemot vērā šos apsvērumus, uz uzdotajiem jautājumiem jāatbild, ka Savienības tiesības jāinterpretē tādējādi, ka tāds darba koplīguma noteikums, par kādu ir runa pamatlietā, kurā paredzētas minimālās likmes pašnodarbinātiem pakalpojumu sniedzējiem, kuri ir biedri vienā no līgumslēdzējām darba ņēmēju organizācijām un kuri darba devējam saskaņā ar uzņēmuma līgumu veic to pašu darbu kā šī darba devēja darbinieki, neietilpst LESD 101. panta 1. punkta piemērošanas jomā tikai tad, ja šie pakalpojumu sniedzēji ir "neīsti pašnodarbinātie", proti, ir pakalpojumu sniedzēji, kas ir šiem darbiniekiem pielīdzināmā situācijā. Šāds vērtējums ir jāveic iesniedzējtiesai.

Par tiesāšanās izdevumiem

43 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Savienības tiesības jāinterpretē tādējādi, ka tāds darba koplīguma noteikums, par kādu ir runa pamatlietā, kurā paredzētas minimālās likmes pašnodarbinātiem pakalpojumu sniedzējiem, kuri ir biedri vienā no līgumslēdzējām darba ņēmēju organizācijām un kuri darba devējam saskaņā ar uzņēmuma līgumu veic to pašu darbu kā šī darba devēja darbinieki, neietilpst LESD 101. panta 1. punkta piemērošanas jomā tikai tad, ja šie pakalpojumu sniedzēji ir "neīsti pašnodarbinātie", proti, ir pakalpojumu sniedzēji, kas ir šiem darbiniekiem pielīdzināmā situācijā. Šāds vērtējums ir jāveic iesniedzējtiesai.

[Paraksti]